

Hoofdstuk 9

Ontwikkeling en levensfases

Het leven van de hond is uit verschillende perioden opgebouwd.

Vaak kijken cursisten mij verwonderd aan als ik over de puberteit van de jonge honden spreek. Dat mensen een puppycursus moeten volgen, is al langzaamaan een begrip geworden. Hoe een hond moet leren zitten, liggen en volgen wordt wel geleerd, maar er zijn maar zeer weinig hondenscholen waar de baasjes iets te leren krijgen over de hond zelf. Puberteit komt net als bij mensen ook bij honden voor, maar er zijn nog een heleboel andere leeftijdsfases bij onze kleine vrienden.

De eerste fases heeft de hond bij zijn moeder en fokkers meegemaakt.

1. Neonatale fase

de 1ste en 2de week na de geboorte is de pup blind en doof en kan alleen drinken, slapen en piepen en heel goed ruiken.

2. Overgangsfase

de 3de week na de geboorte gaan ogen en oren open, de pup gaat lopen en het nest verkennen, hij gaat "mondstoten" bij de moeder, waardoor deze eten opbraakt. In de natuur zullen de pups rond de 18e dag het nest proberen te verlaten. Een andere volwassen hond zal zich nu op de pups "storten", de pups laten zich gillend op de rug vallen en proberen zo snel mogelijk naar het nest terug te gaan.

De pups hebben nu geleerd:

- absolute gehoorzaamheid aan alles wat in rang hoger is;
- onderwerping aan een in rang hogere roedelgenoot;
- dat het nest veilig is.

Deze laatste punten zijn voor ons, als bazen, erg belangrijk:

- *Straf nooit een hond die in zijn mand, kennel of plaats ligt, dit moet namelijk een veilige plaats zijn waar de hond zich thuis en vrij voelt.*
- *Stuur dus nooit een hond voor straf naar zijn plaats.*
- *Straf nooit een hond als deze zich onderworpen heeft aan u, d.w.z. op zijn rug ligt. De hond zal uw gedrag dan namelijk niet begrijpen en zal u niet meer vertrouwen.*

3. Inprentingsfase

4de tot en met 7e week : de pup is volledig ontwikkeld. In deze korte periode moet de pup zoveel mogelijk (positieve) contacten hebben met mensen, dieren en dingen. Groeit de pup geïsoleerd op (bv. in een schuur op een afgelegen boederij), dan groeit hij op tot een contactarme hond, die altijd, voor de rest van zijn leven, bang zou kunnen blijven voor mensen, dieren, en andere voor de hond niet herkenbare zaken. Dit gedrag is nooit meer helemaal te corrigeren. Deze contactarme honden zullen uit angst snel bijten en worden vaak angstbijters.

4. Socialiseringsfase

8e tot en met 12de week: de pup gaat mee naar zijn nieuwe thuis. Wen de pup geleidelijk in deze periode aan bv. auto's, bussen, trams, treinen, winkelcentra, enz., enz. Mocht hij schrikken, spreek hem dan nooit troostend toe (dit betekent het schrikgedrag belonen!; en dan zal de pup de volgende keer nog harder schrikken om beloond te worden!), maar praat rustig en zelfverzekerd met de pup. Uw uitstraling en lichaamsbeheersing zijn op zo'n moment van zeer groot belang. Wees consequent in uw opvoeding (wat eens mag, mag altijd; wat niet mag, mag nooit). Beloon en straf de pup op het juiste moment (dus niet te vroeg en niet te laat).

5. Rangorde fase

4de tot en met 5e maand : deze fase is vooral van belang bij de in het wild levende hondachtigen. Broers en zussen uit hetzelfde nest bepalen nu onderling hun rangorde. Deze fase gaat over in de :

6. Roedelorde fase

waar de jonge honden geplaatst worden binnen de gehele roedel. Zij mogen nu meedoen aan de jacht en zijn volwaardige roedelgenoten. Alles wordt samen gedaan, want samen ben je sterk.

7. Puberteit

ca. 7 maanden : de hond zal zich gaan verzetten tegen de baas, hij is ongehoorzaam. (Bij Hovawarts kan dit gedrag ook iets later beginnen). Ze zijn oostindisch doof en dagen de baas uit. De hond probeert duidelijk zelf de baas te worden. Blijf consequent!!! Als de hond een oefening niet wil doen, dan helpt u hem daarbij en beloont u hem als hij het goed doet. Word nooit boos, uw hond moet dit proberen, hij kan niet anders! Met vriendelijk en consequent handelen, helpt u de hond door deze voor hem moeilijke periode heen en zal hij u aan het eind van deze periode nog steeds als zijn alfa beschouwen.

De oudere hond

Het grootste geluk van iedere hondenliefhebber is dat zijn hond een hoge leeftijd haalt. Met 10-11 jaar kan een Hovawart nog steeds prestaties leveren. Daarna volgt dan toch een langzame, maar wonderbaarlijke verandering: de Hovawart wordt bejaard. Het temperamentvolle uit zijn jeugd is verdwenen, gevechten worden niet meer gezocht, bevelen hoeven bijna niet meer. Er bestaat een sfeer van groot vertrouwen in elkaar. De gewoonten van baas en hond zijn door beide partijen geaccepteerd. Bijna altijd is een kleine aanwijzing van de baas voldoende om het gewenste effect te bewerkstelligen. Stilaan wordt het nu tijd om naar een opvolger uit te zien, zonder hem te vergelijken en ook zonder in de nieuwe pup een kopie van uw oude kameraad hopen terug te vinden. Een opvolger die wederom met zijn heel eigen aard uniek is, maar in de grond van zijn wezen een typische Hovawart.

Houwaert's Brisca als ruim 11 jarige in een Zwitserse waterval

Euthanasie

Als de hond ernstig ziek is of als hij niet meer hondwaardig kan leven, kan men als baas besluiten een einde aan zijn leven te maken. Definitief afscheid nemen van een dierbare vriend is niet leuk, maar het is wel iets dat we als hondenliefhebber eens kunnen meemaken. In overleg met de dierenarts wordt het beste moment voor de euthanasie gekozen. Een goede dierenarts zal er niet alleen voor het "spuitje" zijn, maar zeker ook voor u. Ik raad iedereen aan om zijn trouwe vriend in die laatste momenten bij te staan: hoe moeilijk het voor u ook lijkt, hij heeft het recht om zachtjes, gerustgesteld, in uw armen te sterven. Gun hem die laatste momenten van troost. Vraag aan de dierenarts om voor deze laatste dienst eventueel aan huis te komen, zo kunt u uw vriend - en ook uzelf - nodeloze stress en angst besparen. Ik herinner me nog het moment, 5 mei 1989, waarop wij, mijn vrouw en ik, voor het eerst bewust gekozen hebben voor een euthanasie. Voordien zijn mijn honden altijd gestorven op momenten dat ik er niet bij was. Cherise aan de Beukenbaan was 2 jaar en leed aan leukemie. Ze leed pijn en iedere dag die ze nog verder zou moeten leven, zou een kwelling voor haar zijn. Samen met mijn vrouw heb ik Cherise vastgehouden toen ze de laatste "prik" kreeg. Ze was tevreden, ze heeft dit afscheid net als wij gewild. Dit was aan haar uitdrukking te merken. Haar leven was voorbij - veel te vroeg. Gelukkig zijn er nog andere Hovawarts bij ons, die ons geholpen hebben het verdriet om het verlies van Cherise te dragen.